

“No estic acostumada
a parlar davant de
ningú. Jo soc més
d'estar sola.”

La dona del tercer segona

Un espectacle de:

TEATRE NU

de Víctor Borràs Gasch
amb Àurea Márquez
Direcció: Ivan Benet

La dona del tercer segona és un monòleg. Una dona parla als seus veïns, i els demana un favor, un favor incòmode, un favor difícil de concedir.

Després de les alegries que ens va donar La Lleugeresa i altres cançons, encarem la producció d'un espectacle en què tornem a confiar en bona part de l'equip que el va fer possible. I en aquest cas, és l'Àurea Márquez qui protagonitza la història d'una dona de cinquanta anys, carnissera de professió, que viu amb el seu fill, i avui s'explica davant de la seva comunitat de veïns. Explica un fet relacionat amb les malalties mentals i amb l'estigma que arrossegueu les persones que en pateixen alguna.

La dona del tercer segona ens fa preguntes, preguntes potser sense resposta, i ens explica una història que ens atrapa i no ens deixa, i que tenim moltíssimes ganes de presentar davant del públic. Per fer-ho comptem amb un equip meravellós i només ens falta trobar els teatres que ens vulguin acompanyar en aquest camí que promet ser molt especial.

“No sé per què penso aquestes coses i encara menys per què les dic.”

SINOPSI

A l'escala hi ha una reunió. La dona del tercer segona no sol assistir a aquestes reunions però avui creu que hi ha de ser; per això ha hagut de plegar abans del súper on treballa. Ha d'explicar una cosa important a les veïnes i veïns. Ha de demanar un favor incòmode, difícil de concedir. Un favor relacionat amb l'estigma que arrosseguen les persones amb alguna malaltia mental.

Una producció de **Teatre Nu**

FITXA ARTÍSTICA

Autoria: **Víctor Borràs Gasch**
Direcció: **Ivan Benet**
Actriu: **Àurea Màrquez**
Col.laboració especial: **Samuel Manrique**
Escenografia: **Clàudia Vilà**
Il·luminació: **Ganecha Gil Gràcia**
Vídeo: **Anna Oset**
Espai sonor: **Guillem Llotje**
Vestuari: **Maria Armengol**
Ajudantia de direcció: **Víctor Borràs**
Tècnica de llums: **Paula Crespo**
Tècnic de so: **Arnau Alcoverro**

Construcció de l'escenografia: **Taller d'escenografia Castells**
Producció i distribució: **Maria Hervàs**
Ajudantia de producció i distribució: **Mireia Arenós**
Administració: **Montse Valentí**
Comunicació i premsa: **Marta Nin Loscos i Bàrbara Balcells**
Cartell: **NYTT Studio i Bàrbara Balcells**
Fotografies: **Sílvia Poch**

Agraïments: **Família Vilà**

TEXT DE L'AUTOR VÍCTOR BORRÀS GASCH

Tenim veïnes. Som veïnes. Ens creuem pel carrer. Per l'escala. Sentim les nostres veus pel pati interior. Ens veiem a la cua del pa. Ens saludem fent un gest amb el cap. A vegades, poca cosa més. Ens veiem però som com una ombra. Podem desaparèixer i que ningú se n'adoni. Ens podem tornar invisibles perquè moltes vegades ja ho som.

Som la peça que falta per donar versemblança al nostre entorn. Uns quants veïns. Unes quantes veïnes. Algun gos. Algun gat. Potser un canari que canta. Ens veiem. Però poques vegades ens mirem i gairebé mai ens escoltem.

A La dona del tercer segona, la Raquel ens diu per primera vegada el seu nom i s'explica. Perquè, encara que no ho sembli, hi ha coses que poden tenir una explicació i, encara que no ens vingui de gust, a vegades les veus que sentim pel pati interior estan carregades d'històries.

Ens atrevim a escoltar-les?

TEXT DEL DIRECTOR IVAN BENET

La Raquel, la nostra veïna, ens vol parlar. L'hem d'escoltar. L'hauríem d'escoltar. La nostra veïna té un problema. L'hem d'ajudar. Ho hauríem de fer. La nostra veïna té un fill. El punt de partida del text que proposa el meu amic Víctor Borràs és simplement infal·lible: durant el torn de precís i preguntes en una reunió d'escala, una veïna explica un problema que la preocupa, un problema que necessita l'ajuda de bona part dels membres de la comunitat.

És una història potent, viva i compromesa. Sé que li va sortir a raig, com si es tractés d'una font, i sabia també que la història que s'havia imaginat brollaria i lliscaria riu avall, fins arribar a l'indret on el teatre ha d'arribar: al terreny de les preguntes de difícil resposta. I, efectivament, el que ha escrit en Víctor és una obra on la resposta al problema de la nostra veïna és molt difícil de trobar. I al nucli de la història, al bell mig, aïllada de tota resposta hi ha l'estigmatització de les persones que pateixen alguna malaltia mental; una qüestió que com a societat ens ha de preocupar i molt.

Com ens hem de relacionar entre diferents? Com hem d'estructurar la nostra sanitat (la pública!) perquè la nostra societat sigui un lloc on la diferència no hagi de dur una mordassa on la malaltia mental no sigui vista exclusivament com un perill i on qui la pateix pugui incorporar-se a la tribu (i ajudar-la!) sense ser vist com el boig del poble?

Amb una actriu com l'Àurea Márquez es pot treballar segons una màxima que proposa l'estimat filòsof Josep Maria Esquirol: «Per situar-se bé cal, alhora, tocar de peus a terra i alçar la mirada cap al cel. Només en aquesta juntura hi ha el realisme vertader». I amb ella i la resta de l'equip (meravellós!) és molt fàcil plantejar-se una posada en escena on es combinin dos elements polièdrics: l'oníric i el real. Dos pols. Necessitem escoltar aquesta dona de cinquanta anys, necessitem veure la Raquel en primer pla, i el seu fill, també. Necessitem aproximar-nos-hi amb respecte, lentament, com si ens poséssim a dins del seu cervell o a dins d'un bosc ple de bestioles àvides de coneixement i, un cop dins, entenguéssim que el patiment d'una mare pel seu fill és incommensurable i només comparable a l'amor que li té. Incommensurable com el mar.

